

דבר היו"ר (1)

מעגל החיים בקהילה (2) מאמרים (2)

פנים חדשות (3)

אלבום התמונות (4)

דבר היו"ר

חדשים. למרות המחנק התקציבי, תצא הרבָּה לנסיעה אחת לפחות לארה"ב, בדיוק למטרה זו. למדנו כי אין תחליף לאירוח האישי בבתי המשפחות וליצירת קשרים אישיים מתמשכים עם האורחים. השנה הבאה עלינו לטובה תעמוד בסימן מאמץ קהילתי לארח מספר גדול של אורחים במשפחות חברי הקהילה. אנא הירתמו בלב פתוח למשימה.

לקראת חגי תשרי, השלמנו את הרחבת בית הקהילה במתני"ס מבצע דני כך שנוכל להכיל בו יותר אנשים. לאור זאת, החלטנו לערוך הפעם את כל אירועי ראש השנה ויום הכיפורים בבית הקהילה ולא במפוצל כבשנים עברו. את מלאכת השיפוץ ביצע מיכה מליניאק בכישרון ובמסירות (עם עזרה צנועה של ילדי חוג בני המצווה) וברצוני לשלוח לו זר תודות מכל חברי קהילת בבת עין על העבודה הנפלאה. נגה ומיכה יצאו לשליחות בת שלוש שנים לקהילת מטר-ווסט בניו-ג'רזי במטרה לחזק את הקהילה ולהביא עולים מארה"ב, ואנו משגרים להם מכאן ברכות להצלחה במלאכת קודש זו.

על סיפה של שנה אזרחית חדשה, אני מאחל לכולנו שנת פעילות משמעותית ומבורכת.

שלמה הראל
יו"ר קהילת בבת עין

התחלנו בפעילות להקצאת קרקע בעיריית ראש העין. הצלחנו להשיג עד כה הכרה ראשונית בצורך, ואנו מתקדמים לקראת קבלת מגרש מתאים באחת מהשכונות שעתידות לקום בעיר. אנו מלווים ע"י עורך הדין של התנועה ליהדות מתקדמת ולא נרפה עד שנגיע ליעד הנכסף. הדרך עוד ארוכה, הסבך הבריורקטי עוד לפנינו, אך אני מבטיח כי נהיה נחושים כל הדרך אל בית הקהילה. כל מי שיכול לסייע לנו במשימה חשובה זו וחושב כי בכוחו לתרום יבוא על הברכה.

היכולות שלנו להשיג הישגים ברמה העירונית ולהמשיך להתקיים מול גל ההתנגדות האורתודוכסי-חרדי, נגזרות ישירות ממשקלנו ומעמדנו בעיר. רבים נוטלים חלק בפעילויותינו, בהן שיעורי לימוד, טיולים, שבתונים, מפגשי "אמן ואמונה" ועוד, אך "יושבים על הגדר" ולא מצטרפים כחברים פעילים לקהילה. אני קורא לכל האנשים המקבלים את חומרי הדיוור שלנו וכאלה אשר נטלו חלק בפעילויותינו, לתמוך בקיומה של יהדות מתקדמת ופלורליסטית בראש העין ולהצטרף לקהילה כחברים מן המניין.

פרק חשוב בעתיד הקהילה תלוי בבניית וחיזוק הקשרים עם קהילות בחו"ל, קשרים אותם יש לפתח ולטפח. התחלנו במשימה ואנו מחויבים לשקוד על שמירת הקשרים הקיימים ובניית קשרים

לפני זמן קצר נכנסתי לנעליו הגדולות (תרתי משמע) של היו"ר הקודם יואל רוזנפלד, כיו"ר החדש של קהילת בבת עין. רציתי לנצל את ההזדמנות ולהודות ליואל על תרומתו המשמעותית לקהילה, על חזונו ופועלו, על שהוביל את הקהילה בשלבי הבנייה והצמיחה הקריטיים שלה ועל הצלחותיו בבניית קשרי החוץ שלה, החיוניים כל כך להמשך הקיום שלנו. יואל ימשיך להיות חבר ועד פעיל ונמשיך להיעזר בכישרונו ובקשריו בהמשך בניית קשרי החוץ שלנו. תודה יואל, וישר כוח.

על סיפה של השנה השביעית לקיומה של הקהילה עולה השאלה האם תמו שבע השנים הרזות והאם נפרסות עתה לפנינו שבע השנים הטובות, כבמשל יוסף לפרעה. מסתבר שלא כל כך מהר. הניסיון שצברנו עד כה בבנייה וקיום הקהילה מלמדים אותנו כי כל מה שננסה להשיג בעתיד, יושג אף הוא בדם ויזע ולעתים גם בתמרות עשן.

המשימה החשובה ביותר שעומדת לפנינו בעתיד הנראה לעין, היא הקמת בית קהילה משלנו. אין ספק כי בית לקהילה יעניק לנו מעמד ונראות אחרים. בית משלנו יקרב אלינו חברים פוטנציאליים, שבית כנסת מכובד חשוב להם לעריכת טקסי מעגל חיים ומהווה שיקול להצטרפות לקהילה. ענין זה אומת בסקר עמדות החברים שערכנו לאחרונה.

ליצירת קשר:
bavat_ayin@013net.net

"מְשִׁיב הַרוּחַ וּמֹרִיד הַגְּשֵׁם"

מערכת העלון:

עריכה, עיצוב ועימוד:
ישי אביאור

כתיבה:

שלמה הראל, אילה שעשוע-מירון, עידית נבו, עמי ליבנה

ציולמים:

דרור ברנדס

העלון הופק בסיוע "התנועה ליהדות מתקדמת" ו"הסוכנות היהודית"

מאמרים

פְּפִים קֶטְנִים

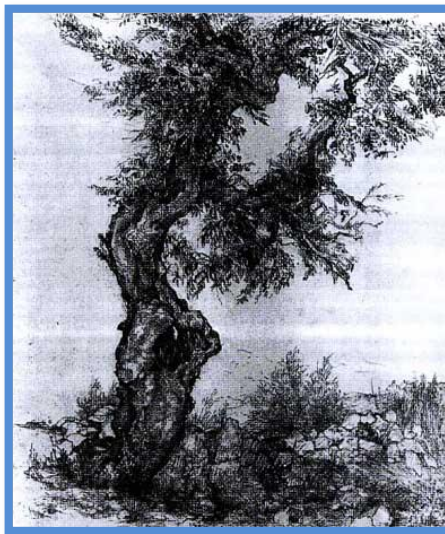
הַרְבֵּה אֵילָה שְׁעוּשׁוּ-מִירוֹן

למרות הכתוב על הסביבון, הנס של חנוכה הוא נס קטן. לעומת הנסים העצומים, מעוררי הפליאה, הקשורים לראשית תולדות עמנו – היציאה ממצרים, חציית ים סוף, מעמד הר סיני – לעומת אלה נס חנוכה הוא נס שקט. אין בו אש משמיים וקולות שופר, אין בו פרשים רודפים מחד וים סוער ומאיים מאידך, אין בו מפגן אדיר של כוח אלוהי, שמביא בעקבותיו את השירה המתפרצת, הגואה, על שפת הים: "אשירה להי כי גאה גאה" (שמות טו' א), ועל כך ראה גם: אליעזר שביד, מחזור הזמנים, בפרק על חנוכה) ואפילו אין בו את הלוויי הצמוד שמציעים עמוד האש ועמוד הענן להולכים במדבר.

האש, הלהבה, העולה מסיפור חנוכה התלמודי היא להבה קצובה ומדודה. להבה שנדלקת ביד אנוש, הבערת מכוחו של שמן הזית שנמסק ונכבש ונסחט בכלים שנוצרו בידי אדם, שמן שבהפקתו הושקע אמנם מאמץ רב, ועם זאת מאמץ שמהלכו צפויים, ידועים, אפשריים. גם בהשוואה לפרץ החגים הגדול של חודש תשרי, אפילו בהשוואה לסוכות, החג שבהשראתו נחגג חנוכה במשך שמונה ימים, חג החנוכה הוא חג צנוע יותר, דורש פחות הכנה, כרוך בשינויים מינוריים יחסית בנוסח התפילה. נס חנוכה הוא תוצאה מובהקת של מעשי ידי אדם.

נס חנוכה התרחש תודות למאבק העיקש, תודות להתגייסות הכללית של הקהל לחנוך את המזבח, תודות לתחושת הדחיפות בעניין הדלקת המנורה. נס חנוכה הוא נס פך השמן (כאשר פך בהגדרתו הוא 'כלי קטן לשמירת נוזלים'). נס חנוכה הוא נס הפְּפִים הקטנים. רבי אלעזר מסביר מדוע חוצה יעקב בשנית את נהר היבוק,

לאחר שהעביר את כל משפחתו ואת כל אשר לו. במסכת חולין (דף צא' ע"א) נכתב: "וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ" - אמר רבי אלעזר: שנסתייר על פכין קטנים. או בלשונו של רש"י: "וַיִּתֵּר יַעֲקֹב" - שכח הפְּפִים קטנים וחזר עליהם. בפירוש יוצא דופן לפרשת וישלח (שם מופיע סיפורו של יעקב החוצה את הנהר שבובו לארץ כנען) קושר הרב מוויזניץ, בעל ספר ההלכה 'דמשק אליעזר', את הפְּפִים הקטנים, שעבורם חזר יעקב, לנס פך השמן של חנוכה: "אמר הקדוש ברוך הוא ליעקב: אתה מסרת נפשך על פך קטן בשבילי וגם אני בעצמי אשלם לבניך בפך קטן לבני חשמונאי, שנעשה נס על-ידי פך קטן" (צידה לדרך, פרשת וישלח). איזו מסירות נפש רואה הרב מוויזניץ בעיסוק של יעקב בפכים הקטנים?

אנה טיכו, עץ הזית (פחם על נייר, 1940)

הפרשנות שמציע הרב גולשת, לדעתי, מן הפְּפִים הקטנים הממשיים לפְּפִים הקטנים שבנפש. יש לשער שבליה הקודם לפגישה הגורלית עם עשו, בליה שבו נותר יעקב לבדו מעבר לנהר, כאשר כל משפחתו ורכושו, כל מה שְׁיָקָר

ומשמעותיו לו, נמצא מן העבר האחר, יעקב בחר להיות לבדו על מנת להרהר ולהתבונן בעצמו ובחיייו, לשאול את עצמו מה השתנה מאז עזב את ארץ מגורי אביו בהיותו נער צעיר בן שבע עשרה, ומה עוד לפניו. אפשר לשער שבאותו לילה יעקב גם מנסה לשדד מערכות ולאזור את כוחותיו לעימות הדחוי אך הבלתי נמנע אם אחיו עשו.

הפך הקטן שיעקב מחפש באותו לילה הוא פך קטן של אומץ לעמוד מול אחיו; פך קטן של ביטחון שכוחותיו יעמדו לו, פך קטן של אמונה שהסליחה והפיס אכן אפשריים.

זהו בעיני גם הנס של חנוכה. נס הפְּפִים הקטנים. הנס שמאפשר לחשמונאים בימים ההם ולנו בזמן הזה לאזור את כוחותינו ולעשות מעשה, מחווה קטן, על מנת לחדש ולחנוך את המזבח, להדליק מחדש את האש גם כשנראה שהפך הוא זעיר מכדי צורכנו, גם כשאין לנו הבטחה לגבי התוצאות, גם כשנדמה שהכוחות לא יספיקו. נס חנוכה מלמד אותנו על מחווה קטן עם תוצאות הרות משמעות וארוכות טווח.

לא פעם אנחנו מוצאים עצמנו על פרשת דרכים בחיינו. חוזרים לאחור לרגע, נותרים לבדנו, מתבוננים מן הצד על כל שחשוב ויקר לנו, על כל מה שהשגנו, מפשפשים ומחפשים בקרבנו את האומץ לעשות מעשה, להצית מחדש להבה שכבתה או אבדה או התעמעמה.

חג החנוכה מזכיר לנו, בצד 'הנס הגדול שהיה פה', את הנסים הקטנים הללו, הנסים 'שבכל יום עמנו' (מתוך ברכת ההודאה בתפילת העמידה). חג החנוכה מזכיר לנו שהנסים הללו אפשריים, ובכוחנו לחוללם. חג החנוכה מזכיר לנו שכאשר נדליק את האש יהיה מי שימשיך להזין אותה, ולאורה נגלה את הכוחות הגנוזים בנו להתמיד וללכת בדרך שחצבנו לעצמנו. ועל כך אומר רבינו בחיי: "מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך".

מעגל החיים בקהילה

ברכות לילדי בר המצווה שעלו לתורה בחודשים סיון תש"ע – טבת תשע"א:
גיא הלוי, זיו גרשון, דור ליברמן, אלון פלד ואופיר הראל. מזל טוב!

ברכה לאלמוג אלטמן לרגל בת המצווה

ברכות לזוגות שחגגו בקהילתנו שבת חתן-כלה: איתמר ויעל ירון ומשפחת יזדי

ברכות לנוחי ומוטי טל-שטרית להולדת הנכדים, מעיין ושירלי

ניחומים לחברנו שלמה הראל עם מות אמו, פנינה הרשקוביץ

ניחומים לרב מט גוויץ מקהילת בני ישורון בניו ג'רזי עם מות אמו, טביתה גוויץ

חושך לגרש

עידית נבו

לנגה, הנס הגדול שלנו

חנוכה בפתח. הילדים שמחים אמנם לחופשה ארוכה יחסית אחרי שבועות ארוכים של שגרת לימודים, אבל מה איתנו? האם אנחנו אכן מקבלים את החג בשמחה? בציפייה? מוצאים לעצמנו זמן להתכונן ולהתפנות לקראת החג, או שהוא תופס אותנו (שוב..) בתוך מרוץ החיים, החובות, המשימות הבלתי נגמרות?

עבור אנשים לא מעטים, החגים אינם מביאים בהכרח תחושת שמחה, התרגשות ותקווה, אלא ההפך – הם מעלים רגשות של דכדוך, ואפילו דיכאון. כל אחד וסיבותיו הוא – חוסר במשפחה, עודף במשפחה, התעממות מחודשת ונוספת על

תכנים כמו: "מה נשתנה?" - מה באמת השתנה מאז החג הקודם או החג לפני שנה, או סתם מחשבות אודות הדודה שאנו עומדים לפגוש שתפקידה המסורתי הוא לשאול "נו, מתי? (זוגיות/ חתונה/ ילדים/ עבודה)". לפעמים פשוט נדמה שאין לנו כוח, אין לנו כוח לארח, להתארח, למצוא תעסוקה לילדים, לטגן לביבות או לחזור לספור קלוריות לפני ואחרי הסופגניות. החגים, לא פעם, מזמנים בפנינו אתגרים רגשיים לא פשוטים.

אני רוצה להציע התבוננות מעט אחרת על החגים, דרך הדוגמה של חג החנוכה שבפתח. לא במקרה חנוכה חל בתקופת השנה בה החושך סביבנו הולך ומתגבר. הימים מתקצרים, האפולולית מתגנבת, הירח נעלם, החשיכה מאיימת. איום קדמוני על עצם קיומנו, תבנית כימית-פיזיולוגית המשרה דכאון בשל חשיפה פחותה לאור היום ובכלל - תקופת מעבר. כל תקופת מעבר, טומנת בחובה התכנסות פנימה העולה להביא איתה מכאוב ועצבות.

אולי דווקא בשל כך נמצא לנוכח לשבץ את חג החנוכה בדיוק בנקודת זמן נפשית זו. הדלקת נרות החנוכה מזמנת לנו מאבק בחושך הטבעי והפנימי, וכן התכנסות משפחתית וקהילתית כנגד הבדידות והעצבות. חנוכה מסמן דווקא את ההתגברות ההדרגתית של האור, מנקודת השיא של החשיכה. חנוכה מתחיל בימים חסרי הירח של סוף חודש כסלו ומסתיים עם חידוש הירח של ראשית טבת. האורות בחנוכה הולכים ומתמלאים, הברכות, השירים, היציאה מן השגרה מאפשרת לנו להדליק את האור בקצה המנהרה, ולהסתכל קדימה בתקווה. קצת כמו יציאה מדכאון: צריך לפעמים להיאחז באור אחד קטן כדי לראות עוד אור ועוד אור אחריו. אין זה מקרי שה"נגה" שמפיצים הנרות הם למעשה נס גדול היה.

לאור זאת, אפשר לומר על חנוכה, כמו על חגים אחרים בלוח השנה העברי, שהוא ניתן לנו כסוג ייחודי של טיפול נוגד דיכאון, בתזמון עונתי ובמינון מדויק.

פנים חדשות

נוחי פסיכו-תרפישטית בדם, בוגרת לימודי עבודה סוציאלית באוניברסיטת תל אביב והמשך לימודים עשיר ומגוון בתחום, כולל סטאג' במרפאה פסיכיאטרית בתל השומר וב"שלוותה". במשפחה רקע מוסיקלי של כליזמרים, מנגני כינור לדורות, ורק טבעי שתאהב מוסיקה. כיום נוחי מטפלת מומחית במספר תחומים, בעלת קליניקה בביתה ובנמל תל אביב ומרצה במכללת סמינר הקיבוצים.

מוטי ונוחי נפגשו בשנת 1988 באקראי, כשמאחורי שניהם נישואים שהסתיימו. שניהם הבינו כי הם חכמים, מנוסים ובשלים יותר לקשר אמיתי. עשרים ושתיים שנים יחד מוכיחות שלא טעו. הזוג עבר לראש העין בשנת 1994, בה הם מתגוררים מאז בשמחה. יש להם חמישה נכדים והשהות בחברתם גורמת להם נחת, שמחה ואושר.

המפגש הראשון שלהם עם התנועה ליהדות מתקדמת התרחש בבית דניאל בתל אביב. דווקא לידת הנכדה תמר הביאה את נוחי לחפש קשר לעבר, לשורשים המשפחתיים היהודיים. בשנת 2009, כעשור לאחר המפגש עם התנועה בבית דניאל, מצאה עצמה נוחי בקהילתנו. כשראתה כי טוב, שכנעה גם את מוטי להצטרף ונראה שאינו מתחרט על כך. מוטי מחובר מילדות למסורת והקשר ליהדות המתקדמת משלים לו מעגל חיים חשוב. קל לו להתחבר לטקסטים דתיים והוא בעל רפרטואר עשיר של ידע במסורת יהודית. נוחי בטוחה שאביה היה שמח לדעת שבתו חזרה לשורשיה היהודיים. בילדותה נהג להקריא לה פרקים שלמים מספר התנ"ך המצויר, חוויה אותה היא זוכרת היטב עד היום. לשניהם חשובה הקהילה, ובקיומה הם רואים נדבך חשוב למציאות הישראלית בת ימינו. האפשרות להיות יהודי, כל אחד על פי דרכו, מבלי להיות שבו בדרך אחת מוכתבת, ללא כפייה. שניהם מרגישים שמצאו את הצד היפה של היהדות התרבותית, האנושית, והקהילתית.

חרושת לצמר, אותו העבירה המשפחה מלודג' שבפולין לפתח תקוה. כבעל נפש אמנותית, התחיל מוטי ללמוד צילום במכללה לצילום בקריית אונו ולאחר שלוש שנות לימוד עבר לעבוד בסטודיו מקצועי. אלו היו שנים יצירתיות ופעילות בתחום, כולל גיחות לחו"ל לצילום קטלוגים, שיווק ופרסום עבור חברות מהמובילות במשק. במקביל, מוטי החל לפתח את יכולותיו בתחום הגרפיקה והעיצוב, הוא עובד כמעצב גרפי של ירחון "טכנולוגיות" כעשרים שנה ובמקביל עובד באופן עצמאי בסטודיו שבביתו. הוא מתעתד לצאת בקרוב לפנסיה מוקדמת, בה בוודאי לא ישתעמם - הוא חותר ומצייר ואף הציג את עבודותיו בתערוכות באגודת הציירים בת"א בה הוא חבר. בל נשכח גם את תשומת הלב לנכדים ואהבת הלימוד שלו.

נוחי, במקור מנוחה, נולדה ביפו ולא אהבה את השם שנתנו לה הוריה. עם השנים, למדה לאהוב ואף להתגאות בו. הוריה עלו מפולין ליפו בשנת 1949 ומהר מאוד עברו לגבעתיים שם גדלה, למדה והתחנכה. את שירותה הצבאי עברה באבו-רודס בסיני כמטאורולוגית בחיל האוויר - תקופה אותה היא מגדירה כחוויתית ומיוחדת באופן יוצא דופן. עם תום השרות הצבאי נישאה למי שהיה חבר שלה עוד מהתיכון ויחד גידלו בת וכן במשך 13 שנה עד שנפרדו.

משפחת טל-

שטרית

עמי ליבנה

כשנכנסים לביתם של נוחי ומוטי טל-שטרית, יש באוויר ניחוח חם וקשוב. הבית מזמין, האווירה נינוחה והגישה מבינה, אמפטית ורגישה. הפעמונים מצלצלים שם מסורת, תרבות, מוסיקה, ציור ושעון אורלוגין דייקן על הקיר. בעלי הבית יודעים היטב הלכות קשר אנושי, סבלנות לאחר, הקשבה ודיון תרבותי מגוון. שניהם מביאים אתם מטענים נכבדים מבית ההורים.

מוטי דור שביעי בארץ מצד אביו הירושלמי, בעוד שאמו עלתה לארץ ישראל כנערה ערב פרוץ מלחמת העולם השנייה. נולד בתנאה וגדל בתל אביב - תמיד פסיעה מהים. אוהב את הים עד היום ומשייט במועדון הקיאקים בנמל יפו. פעם בשנה מקדיש עם חבריו כשבוע לחתירה מראש הנקרה עד יפו, במסגרת פרויקט "חותרים לים נקי" להגברת המודעות לשמירת הסביבה. המסורת מלווה אותו מילדות במשפחת אמו שהייתה משפחה חסידית. מוטי למד בבתי ספר דתיים ובגיל 16 עזב את הישיבה התיכונית בירושלים, לטובת תיכון ממלכתי בתל אביב, כי חש שיש פער בין מידת דתיותו לבין הישיבה.

בשנת 1971 נפצע מוטי בצוואר הירך במהלך שירות מבצעי בסירת "שקד", והשתקם במשך מספר חודשים - תחילה בבית חולים ולאחר מכן בבית הבראה. לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים נקטעו במלחמת יום הכיפורים, ומוטי מצא את מקומו בעסק משפחתי ותיק "צמר החסידה", בית

אלבום התמונות

Mr. Shlomo Harel, Chair
B'vat Ayin

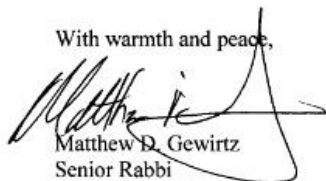
Dear Shlomo,

I feel remiss that this note comes a little bit late, but on behalf of my congregation, I want to express my heartfelt gratitude to you for hosting our large group of 72 for *Kabbalat Shabbat* Services this past October 15th. We not only thoroughly enjoyed our worship experience, but loved the home hospitality for Shabbat dinner afterwards.

This is now the third time in the past four years that we have shared such an experience, and you should know that each and every time our visit with your congregation, *B'vat Ayin*, is not only absolutely one of the highlights of our trip, but also strengthens and bolsters the already deep relationship between our two congregations.

Many of our members have now become oversees members of your congregation and I want you to know that our congregation is committed to helping *B'vat Ayin* raise necessary funds to build your new building once the *Rosh Ha'ayin* municipality allocates a plot of land for this vital and sacred purpose. We at Congregation B'nai Jeshurun, and I, as the Temple's rabbi, are extremely proud to be able to take an active role in helping your congregation, *B'vat Ayin*, establish its place as a dynamic, progressive congregation in *Rosh Ha'ayin*.

With warmth and peace,

Matthew D. Gewirtz
Senior Rabbi

בערב שבת ז' חשוון תשע"א
(15.10.2010), התארח בקהילתנו
קבוצה גדולה של חברים מקהילת
האחות - קהילת בני ישורון בניו
ג'רזי, בליווי הרב מט גווירץ.
הקבוצה הצטרפה אלינו לתפילת
קבלת שבת ואחריה התפזרו
החברים - שבעים וחמישה במספר -
לאירוח במשפחות. האורחים
והמארחים כאחת חוו תחושת
התרוממות רוח מן המפגש. קבוצה
נוספת של משפחות עם ילדים צפויה
להגיע לביקור בקהילתנו בחודש
באוגוסט 2011